

20 юни

Как да оцелееш във връзка от разстояние, когато гаджето ти е суперсекси рок звезда

1. Свали скайп, уатсап, снапчат – общо взето всяко приложение, улесняващо комуникацията, което намериш. Стой цяла нощ сгушена в панда гащеризона, който носиш вкъщи, и чати с гаджето си, докато клепачите ти не започнат да се затварят и не стане наложително да си легнеш.
2. Когато се събудиш и усетиш, че ти липсва, пусни си „Есенно момиче“ и не спирай да я слушаш в продължение на часове.
3. Инсталирай си приложение, което да ти съобщава точния час на мястото, където се намира той, за да не го събудиш в 3 сутринта, за да си поговорите (аз лично вече го направих около 10 пъти!).
4. Купи си календар и отбелязвай на него колко дни остават, докато отново видиш гаджето си (което, между другото, ще се случи само след ПЕТ ДНИ).
5. Спечели някак си от тотото, напусни училище и замини там, където е и той, за да не се налага никога повече да сте разделени за толкова дълго време.
6. Каквото и да правиш, НЕДЕЙ да гледаш клипчета, в които зашеметяващата поп звезда Лиа Браун се кълчи и туърква около гореспоменатото гадже пред милиони пищящи фенове.
7. Също така НЕДЕЙ да търсиш името му в Гугъл, за да не видиш всички яки неща, които той прави, докато ти учиш за изпити.

Скъпи мои читатели, дори и някой ден да почувствам, че отново мога да направя този блог публичен, никога няма да го сторя.

Нямам право да признавам, че се чувствам несигурна в себе си, по-малко красива и повече ревнива, когато гаджето ми е най-милото момче на света и не ми е дало абсолютно никакъв повод да се чувствам така, нали?

Кажете ми, че това чувство отминава, защото не знам как бих го преживяла иначе.

Girl Offline... никога повече online xxx

Първа глава

Пет дни по-късно

Трябва да бъде забранено със закон изпитните зали да имат гледка към морето. Въобще не е честно ние да сме затворени вътре, със схванати пръсти от непрекъснатото двучасово държане на химикалка, докато навън светлината танцува по вълните и изглежда толкова ярка и успокояваща. Как е възможно да си спомня коя е била четвъртата жена на крал Хенри VIII, когато навън птичките пеят и мога да се закълна, че чувам жизнерадостния звук от сладоледен камион наблизо? Тръсвам глава, за да прогоня образа на вкусен пухкав сладолед във фунийка със стърчаща пуричка и вместо това се опитвам да направя пряка връзка между моя мозък и този на най-добрия ми приятел Елиът. Той няма проблем да запомни всички факти и личности от изпита по история. Неслучайно му лепнах прякора Уики – мозъкът му е същинска уикипедия, докато информацията от записките ми изчезва от главата ми със скоростта на снапчат. Простенвам и се опитвам да се съсредоточа върху въпроса от изпита, но думите играят пред очите ми и дори собствените ми драсканици губят смисъла си. Надявам се този, който ще го оценява, да има по-голям късмет от мен.

По начало не беше много добра идея да избира да държа матура* по история. Но тогава се спрях на предметите, по които повечето ми съученици щяха да държат матура. Единственият предмет, по който бях убедена, че искам да положа изпит, бе фотографията. А истината е, че нямам представа с какво искам да се занимавам, след като завърша училище.

---

* На англ. ез. GCSE (General Certificate of Secondary Education) – система от 6 изпита по предмети по избор, които се държат от учениците на 16-годишна възраст. – *Б. пр.*

– Добре, всички да оставят химикалките – казва квесторът, застанал пред чиновете.

Устата ми моментално пресъхва. Нямам представа колко време съм зяпала през прозореца, но знам, че не успях да отговоря на всички въпроси. Тези изпити определят какви предмети ще изучавам следващата година, а току-що оплесках всичко. Дланите ми стават хлъзгави от избилата пот и вече не чувам птичата песен отвън. Чувам единствено пискъка на чайките, които сякаш припяваха „Провал, провал, провал“ в ухото ми. Стомахът ми се преобръща и започва да ми се гади.

– Пени, идваш ли? – поглеждам нагоре и виждам приятелката ми Кийра да стои до чина ми. Квесторът явно е събрал листовете ми, без да разбере.

– Да, да, само секунда – грабвам чантата си и се изхлузвам от стола. Докато се изправям, вълна от облекчение надвива гаденето ми. Каквато и оценка да изкарам, това беше последният ми изпит. Край с училището за тази година!

Давам пет на Кийра с глуповата усмивка на лице. Вече съм по-близка със съучениците си и особено с близначките – Кийра и Амара – откогато и да било през цялото ми пребиваване в училище. Те бяха близо до мен по време на драмата в началото на годината – здрава приятелска стена срещу приливната вълна от журналисти и зложелатели. Медиите обезумяха, когато разбраха, че излизам с рок звездата Ноа Флин, и откриха блога ми; изровиха подробности от личния ми живот и ми лепнаха етикета „разбивачка на връзки“, защото се предполагаше, че Ноа има връзка със суперизвестната поп звезда Лиа Браун. Тези няколко дни бяха най-лошите в живота ми, но приятелите ми ми помогнаха да преодолее бурята. А когато всичко приключи, се оказа, че драмата само ни е сближила още повече.

Когато учениците се пръсват по коридора, Кийра се обръща към мен:

– Да празнуваме с бургери в „Джи Би Кей“? Ще се съберем там, преди да отидем на концерта. Сигурно нямаш търпение да видиш Ноа отново.

Стомахът ми се присвива от познат трепет. Естествено, че нямам търпение, но също така съм и адски притес-

нена. Не съм виждала Ноа от Великден, когато той дойде за шестнайсетия ми рожден ден. А сега ще прекараме цели две седмици заедно. И макар това да е единственото нещо, което наистина искам – и единственото, за което въобще мога да мисля – не мога да не се питам дали всичко ще бъде същото.

– Ще дойда направо в закусвалнята – отвърщам. – Трябва да взема някои неща от кабинета на госпожица Милс и да мина през къщи да се преоблека.

– О, боже! И аз трябва да реша какво ще облека! – стисва ръката ми Кийра.

Усмиввам се леко, когато тя забързва по коридора, но изведнъж облекчението от края на изпитите е заместено от нов вид притеснение – дали гаджето ми все още ме харесва. Знам, че трябва да съм още по-уверена от факта, че Ноа ме харесва такава, каквата съм, но когато първото ти гадже е един от най-известните изгряващи музиканти на планетата, това е по-лесно да се каже, отколкото да се почувства.

Коридорите са почти празни и единственият звук, който ги изпълва, е скърцането на гумените подметки на конвърските ми по линолеума. Не мога да повярвам, че това е последната ми среща с учителката ми по фотография госпожица Милс. Тази година тя беше изцяло до мен – а и вероятно е единственият човек, с изключение на родителите ми, на когото разказах всичко, случило се по Коледа и Нова година. Понякога има неща, които не мога да споделя дори и с Елиът. Никога не съм искала да имам на разположение безпристрастен слушател и заради това доскоро не знаех, че имам нужда от такъв.

Всичко започна с паник атаката в малкия килер, който госпожица Милс беше превърнала в импровизирана тъмна стаичка. Случи се няколко седмици, след като новината за мен и Ноа „взриви“ интернет. Обикновено тъмната стаичка ми действаше успокояващо, но дали от изпаренията, или от затвореното пространство – или от факта, че снимката, която проявявах, беше на красивото лице на Ноа, лице, което нямаше да видя на живо доста дълго време – почти припаднах върху ваничките с химикали. За щастие, всичко това се случи след часовете в училище и никой не стана свидетел на

втората изява на „Панираната Пени“. Госпожица Милс ми направи чаша чай, даде ми да хапна малко бисквити и дока-то се усетя, вече бях започнала да говоря и не можех да спра.

Оттогава тя ми помага, като ме изслушва, но аз знам какво би ми било от най-голяма полза – блогът ми. Писането в блога ми винаги е било толкова освобождаващо. Въпреки че след последния ми текст „Превръщането на приказката в кошмар“* настроих всички бъдещи постове в *Girl Online* да бъдат лични и да не могат да се четат от всички хора, не можех да пренебрегна желанието да споделям мислите си със света – беше като сърбеж, който все исках да почеша. *Girl Online* беше мой творчески и емоционален отдушник в продължение на повече от година и сега ми липсваше – както ми липсваше и общността от онлайн читатели, които бях започнала да наричам приятели. Знаех, че ако просто ги бях помолила, читателите на блога ми щяха да ме подкрепят, докато преминавах през този тежък период, както ме бяха подкрепили и при ранните етапи на тревожността ми.

Само че, щом затворех очи и се замислех дали да подновя блога си, единственото нещо, което изникваше в ума ми, бяха злобните хора онлайн, които стояха над клавиатурите си и чакаха да ме разкъсат. И въпреки че толкова много хора ме подкрепяха и се държаха мило с мен, само един кофти коментар беше достатъчен да ме запрати отново в тъмната бездна. Никога преди не се бях чувствала толкова парализирана, толкова неспособна да пиша. Обикновено думите се лееха изпод пръстите ми като река, но сега изглеждаха насилени и не на място. Вместо в блога, започнах да пиша в дневник, но чувството просто не беше същото.

Опитах се да обясня на госпожица Милс какво чувствам. В тъмната бездна хората в интернет изглеждат като клоуни, намацани с грим, а усмивките им разкриват остри като бръснач зъби. Те са като чудовища, но вместо да се спотайват в тъмнината, са лъснали пред погледа на всички. Тези хора са всичките ми най-ужасни страхове, събрани в

---

* Има се предвид последният пост в блога, включен в книгата „Girl online и рокбожественярското момче“, ИК Кръгозор, 2015: Превръщането на приказката в кошмар. – *Б. пр.*

едно. Те са милион кошмари. Те ме карат да обмислям идеята да събера малко багаж и да се пренеса при някое откъснато от света племе в амазонските дъждовни гори, което смята, че самолетите са зли духове, пратени им от боговете. Елиът ми разказа за едно такова племе. И се обзалагам, че никога не са чували за *Girl Online* или Ноа Флин. Убедена съм, че не знаят какво е фейсбук. Или твитър. Или пък популярните видеа, които явно никога не изчезват напълно.

Всичко щеше да е наред, ако живеех само в Брайтън, Англия. По-голямата част от съучениците ми вече бяха забравили за моя „скандал“, както вече не помнеха и името на миналогодишния победител в *X Factor*. Татко казва, че всяко чудо е само за три дни и „горещите“ новини се забравят бързо. И е прав – новината за блога ми и връзката ми с Ноа днес е дори по-износена от любимите ми дънки на коленете. Но аз не живея в откъснатата от света джунгла, нито единствено в Брайтън, Англия. Вместо това, съм гражданка на планетата Интернет и точно в момента тя е най-лошото място, на което бих могла да се намирам. Защото притесненията, че в интернет никой никога не забравя, не ме напускат нито за миг.

Въпреки всичко, поне едно хубаво нещо излезе от цялата история в интернет. След като *Pegasus Girl* ми оказа подкрепа, си разменихме имейл адресите и от най-верния читател на *Girl Online*, тя се превърна в един от най-близките ми приятели, макар все още да не сме се срещали на живо. След като за хиляден път ѝ мрънках колко ми се иска *Girl Online* все още да съществуваше, тя ми каза, че мога да променя настройките на блога си, така че да може да се чете само от хора, на които съм предоставила паролата. Така че сега тя, Елиът и госпожица Милс са единствените, които четат бръщолевенето ми, което все пак е много по-добре от нищо.

Мога да видя през замъгленото стъкло на вратата на класната стая как светлокестенявата коса на госпожица Милс пада върху лицето ѝ, когато се навежда, за да запише някакви оценки. Почуквам по касата на вратата, тя вдига поглед към мен и се усмихва.

– Добър ден, Пени. Приключи ли вече с учебната година?

– Току-що свърши изпита ми по история – кимвам.

– Страхотно, влизай.

Изчаква да седна на един от твърдите пластмасови столове. Из цялата стая са наредени проектите по фотография на съучениците ми, залепени на черен пенокартон и готови за лятната изложба. Въпреки желанието на госпожица Милс, аз специално я помолих да не излага моите фотографии. Бях изпълнила всички задания, но не можех да се пречупя и да покажа снимките си на никого друго. Голяма част от съучениците ми също качват портфолиата си онлайн, но аз спрях да го правя след Коледа. Ужасява ме мисълта, че някой ще го намери и ще го използва, за да ми се подиграва. Вместо това всяка седмица събирах снимките си в хартиено портфолио и го давах на госпожица Милс. Физическата страна на творческия процес бе като терапия.

Тя изважда портфолиото ми и ми го подава.

– Както винаги, страхотна работа, Пени – казва с усмивка. – Известно време няма да можем да се виждаме, нали? Исках да поговорим за последния ти пост в блога. Знаеш ли, че ставаш все по-добра?

Повдигам рамене. Оказва се, че това да се справя с всеки следващ ден, отнема всичките ми сили.

– Мисля, че можеш да се справиш много по-добре от това просто да преживяваш до следващия ден – казва госпожица Милс, сякаш прочела мислите ми. – Можеш да се развиваш, Пени. През тази година в училище преживя много. Радвам се, че реши да продължиш с добрия си успех, особено по фотография. Но не мисля, че трябва да позволяваш на решенията, които вземаш, да те тревожат толкова много. Позволено ти е все още да не знаеш с какво искаш да се занимаваш.

Иска ми се да ѝ повярвам, но ми е доста трудно. Изглежда сякаш всички наоколо са съставили план за живота си, с изключение на мен. Този проблем не вълнува Елиът. Той знае, че иска да учи моден дизайн и мечтае някой ден да има свой лейбъл. Наскоро разбрах, че Кийра иска да бъде ветеринарен лекар и се явява на изпити по биология и математика, за да влезе в добър университет. Амара е гений що се отнася до физиката и иска да стане учен, така че и тя се е подготвила за бъдещето. Всичко, което аз искам да правя, е

да снимам и да пиша блог постове, които да разкривам само пред отбрана група от най-добрите ми приятели. Не мисля, че има такава професия. Знам, че някъде там има море от възможности, но аз не мога да помръдна от брега, за да се гмурна в тях.

– Вие винаги ли сте искали да бъдете учител? – питам госпожица Милс.

– Всъщност не – засмива се тя. – Като че ли... просто така се случи. Исках да стана археолог! Но това беше, докато не открих, че археологията не е приключението на Индиана Джоунс и често включва категоризиране на миниатюрни фрагменти от кости часове наред. В продължение на много време бях като изгубена.

– Значи знаете как се чувствам в момента – отвръщам. – Изгубих се в собствения си живот. И нямам представа как да използвам компас, който да ми помогне с ориентацията. Има ли някакъв вид джипис за живота?

– Каквото и да ти казват останалите възрастни – засмива се госпожица Милс, – аз ще ти разкрия една малка тайна. Не е задължително да си наясно точно сега. Ти си само на шестнайсет. Наслаждавай се на живота! Живей го. Хвани вътрешния си компас, обърни го наопаки и го завърти, така че да не знае къде е горе и къде долу. Аз например станах учител по случайност, но сега не мога да си представя да работя нещо друго – госпожица Милс се привежда към мен и ми се усмихва отново. – Та, очакваш ли с нетърпение концерта довечера? Във всичките ми класове говорят само за него. Нали Ноа подгрява *The Sketch*?

Ухилвам се, доволна от смяната на темата. Сърцето ми олеква, когато си помисля, че отново ще видя Ноа. Идва момент, в който скайп и съобщенията просто не вършат работа и този момент вече настъпи. Освен това довечера за пръв път ще го видя да пее на живо пред хиляди пиращи девойки.

– Да, той открива концерта. Вечерта е много важна за него.

– Така звучи. Добре, грижи се за себе си през лятото. Да не забравя – посочи тя портфолиото ми, – сигурна ли си, че

не искаш да изложим таблото с фотографиите ти? Тук има няколко страхотни творби, които заслужават признание.

Поклащам глава. Тя въздъхва, защото знае, че това е загубена кауза.

– Е, тогава продължавай да пишеш в блога си, Пени. Това е талантът ти – да се свързваш с хората. И не ми се иска да го губиш. Нека това бъде заданието ти за лятото от мен, заедно със снимките. Искам пълен отчет за всичките ти пътешествия, когато се върнеш.

Усмивхам се и мушвам портфолиото си в чантата.

– Благодаря ви за помощта през цялата година, госпожице Милс.

Замислям се за заданието ни по фотография това лято. Госпожица Милс ни посъветва да потърсим „алтернативни перспективи“ и ни предизвика да погледнем нещата от различен ъгъл. Нямам представа какво ще правя, но съм убедена, че докато съм с Ноа на турнето му, пред мен ще се открият хиляди различни възможности.

– Пак заповядай, Пени.

Излизам от класната стая и отново се озовавам в пустия коридор. Усещам как сърцето ми забързва ритъм, когато се затичвам леко, а после увеличавам скоростта. Блъсвам вратите, които ме отвеждат навън, разпервам ръце и се завъртам на първото стъпало на училището. Изчервявам се, когато осъзнавам колко мелодраматична изглежда постъпката ми. Но никога не съм била по-готова за края на учебната година. Свободата никога не е била по-сладка.

25 юни

Изпитите официално свършиха! (И как да оцелеем, когато отново се изправим пред тях)

Барабани, моля... Училището за тази година свърши! Край! *Finito!*

Е, не беше чак толкова зле. Повтарям: не беше чак толкова зле. Но все пак ми бе нужна помощ (голямо БЛАГОДАРИЯ на Уики, най-добрия ми приятел!), за да съставя няколко стратегии, за да се справя с отвратителното чувство, че единственото, което правя, е да уча... уча... и отново да уча!

Ако не опиша тези стратегии сега, вероятно ще съм ги забравила, когато времето за изпити отново наближи догодина. По някаква причина, независимо колко пъти ми се налага да се явявам на изпити, винаги ги намирам за също толкова ужасяващи, колкото и преди.

Пет начина да преживеете изпитите (от някого, който МРАЗИ изпити)

1. Преговаряйте

Добре, някои от вас биха казали, че това е очевидно, но тази година аз си направих календар за всеки предмет и си давах по една златна звезда за всеки час, прекаран в преговор. Вярно е, че се чувствах все едно съм се върнала в началното училище, но всъщност визуализирането на прогреса, който правех (като съзвездие от златни звезди по календара ми), ме накара да се чувствам много по-уверена в подготовката си.

2. Подкупи

Не за учителите и квесторите ви, а за вас самите! За всяка завършена седмица преговори (виж Стъпка 1), отивах в „Густо Джелато“ и се награждавах със сладоледен бургер. Нищо не мотивира повече от сладките награди!

3. Минете първо трудните въпроси

Най-добрият съвет от Уики! Той казва, че трябва да се съсредоточиш първо върху въпросите, които носят най-много точки, за да не зацikliш на тях в края и да пишеш безмислици в най-важното си есе.

4. Кафе

Дори не харесвам кафето, но според брат ми, то помага. Опитах го, но всяка глътка изкарваше на лицето ми гримаса на погнуса и в крайна сметка оставах будна цяла нощ, трясеща се от нервни тръпки. Така че това вероятно не е добър съвет...

5. Мечтай за лятото

Помни, че има живот и след изпитите! Всъщност това беше нещото, което ме крепеше през този отвратителен период. Идеята, че съвсем скоро отново ще бъда с Момчето от Бруклин.

Girl Offline... никога повече online xxx